

Arrest

nr. 237 524 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 augustus 2016 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 28 juni 2017 om internationale bescherming. Verzoeker, die eveneens verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 september 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 27 november 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Colombiaanse nationaliteit en bent u op 12 augustus 1978 geboren in Albania in het departement Caqueta in Colombia. U bent hier opgegroeid en heeft het grootste gedeelte van uw leven hier doorgebracht. In 1997 leerde u uw partner M. C. M. L. (...) kennen en begonnen jullie een relatie. Jullie hebben samen drie kinderen. U heeft uit een eerdere relatie nog een zoon. In 1998 studeerde u af van het middelbaar. Hierna heeft u uw militaire dienst gedaan, meer bepaald van december 1998 tot december 1999.

Vanaf 2004 bent u beginnen werken in verschillende zuivelfabrieken. U zou zich na verloop van tijd hebben opgewerkt tot een soort van manager. U werkte in gebied dat onder controle stond van het Farc. Nadat u een tijd 'vacuna' had betaald, begon u ook andere opdrachtjes voor het Farc te vervullen. In de avond van 2 maart 2009 zouden twee leden van de guerrilla bij u thuis zijn langs gekomen. Ze zouden hebben meegedeeld dat er een bevel was gekomen van hun commandant dat u voortaan echt bij hen moest komen werken. U zou niets hebben gezegd, maar u was niet van plan om gevolg te geven aan dit bevel. De volgende dag zou u bij het openbaar ministerie een beschermingsmaatregel gevraagd en bekomen hebben.

In de jaren die hierop volgden, zouden jullie met het gezin regelmatig zijn verhuisd binnen Caqueta om uit de handen te blijven van de guerrilla leden.

Op 23 augustus 2016 zou uw echtgenote samen met uw drie kinderen vanuit Colombia naar Madrid zijn gereisd, waar zij op 24 augustus 2016 aankwamen. Op 26 augustus 2016 zouden zij vanuit Madrid naar België gereisd zijn waar ze dezelfde dag aankwamen. Op 28 juni 2017 diende uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in.

Uzelf zou op 11 september 2018 uit Colombia zijn gereisd om uw echtgenote en jullie kinderen te vervoegen. Op 25 oktober 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort, het paspoort van uw partner en die van jullie drie kinderen voor. Daarnaast legde u nog uw identiteitskaart en die van uw echtgenote voor. Verder legde u nog enkele documenten met betrekking tot het feit dat u officieel ontheemd was, dat u een aanvraag indiende voor beschermingsmaatregelen en tenslotte een persoonlijke brief van een zekere commandant N. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat niet u maar uw partner als eerste naar België is gekomen om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel u nochtans degene was die in de eerste plaats geviséerd zou zijn geweest. Uw partner liet optekenen zich volledig te baseren op uw problemen en stelde verder dat ze geen eigen persoonlijke problemen had in Colombia (zie notities persoonlijk onderhoud partner, 3 september 2018, vragen 8 en 90). De verklaring die zij hiervoor gaf, namelijk dat zij in Europa enkele zussen heeft waardoor het voor haar gemakkelijker was om samen met de kinderen naar Europa te vluchten, kan niet overtuigen (zie notities persoonlijk onderhoud partner, 3 september 2018, vragen 72, 113, 115 en 123). De andere reden die zij opgaf, namelijk dat er niet genoeg geld was om ook u te laten overkomen, overtuigt evenmin. Het is immers onbegrijpelijk dat jullie niet prioritair geld hebben gereserveerd om u en niet uw partner het land te laten ontvluchten aangezien

u en niet uw partner aan de basis zou hebben gelegen van de voorgehouden problemen. Bovendien zijn jullie allen legaal het land uitgereisd en hebben jullie geen beroep moeten doen op een smokkelaar (zie notities persoonlijk onderhoud DVZ, vraag 31 en zie notities persoonlijk onderhoud DVZ partner, vraag 31), waardoor de financiële lasten van jullie reis naar Europa relatief beperkt zijn gebleven. Het vermoeden rijst dan ook dat jullie ervoor gekozen hebben u in Colombia te laten blijven omdat u de kostwinner bent van het gezin en u aldus jullie gezin verder financieel kon onderhouden vanuit Colombia. U beweert slechts tot 2016 te hebben gewerkt in Colombia en daarna niet meer. Gevraagd naar de reden hiervoor antwoordde u dat het toen duidelijk was geworden dat uw partner door haar zus in België werd geholpen, waarop u zou besloten hebben naar Risaralda te verhuizen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 91 en 92). Waarom u dan plots niet meer zou hebben kunnen werken hoewel u in de jaren voordien altijd bent blijven werken, is hoegenaamd niet duidelijk. Wat er ook van zij, bovenstaande vaststellingen doen twijfels rijzen over jullie beweerde vrees.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uw partner haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 28 juni 2017, terwijl zij al in België was aangekomen op 26 augustus 2016. Dit is met andere woorden ruim tien maanden na haar aankomst. Gevraagd waarom zij zolang heeft gewacht vooraleer zij haar verzoek indiende, stelde ze dat ze zich liet adviseren door haar sociaal assistente die haar had meegedeeld dat ze hiermee zes tot acht maanden kon wachten (zie notities persoonlijk onderhoud partner, 3 september 2018, vragen 4-6). Deze uitleg kan uiteraard niet overtuigen. Bovendien mag van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij of zij onmiddellijk een verzoek indient wanneer zijn of haar leven niet langer in gevaar is. Het feit dat zij zo lang heeft gewacht doet ernstig twijfels rijzen over haar nood aan bescherming. In ditzelfde verband is het opmerkelijk dat ook u bijna anderhalve maand heeft gewacht na uw aankomst in België alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Voorts dient het volgende te worden opgemerkt. Uw partner en uzelf verklaarden dat jullie problemen begonnen in 2009. Nochtans bent uzelf pas in 2018 en uw partner in 2016 het land ontvlucht. Gevraagd of er zich in die periode van 2009 tot 2016 nog concrete incidenten hebben voorgedaan, gaven jullie aan dat dit niet het geval was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 107 en 108 en 159). Uw partner gaf weliswaar aan dat er nog van alles is gebeurd bij kennissen van jullie en bij enkele familieleden, maar ze voegde er ook meteen aan toe dat dit niet het geval was voor jullie. Jullie lichtten toe dat dit te verklaren was doordat jullie extra voorzorgen hadden genomen, onder andere door jullie sociale contacten zo beperkt mogelijk te houden en door vaak te verhuizen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 158 en 159 en zie notities persoonlijk onderhoud partner 3 september 2018, vragen 118 en 119). U sprak in dit verband zelfs van 'onderduiken' (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 108). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Immers, jullie verklaarden beiden dat jullie noodgedwongen terug zijn beginnen te werken: uw partner kluste bij als taxichauffeur en u begon terug te werken in de melkindustrie (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 150-153 en zie notities persoonlijk onderhoud partner 3 september 2018, vraag 111). Aldus kan bezwaarlijk worden volgehouden dat jullie zich erg 'low profile' hielden, laat staan dat er sprake was van een ondergedoken leven. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat het klopt dat u niet werkelijk ondergedoken leefde. U lichtte toe dat u, afgezien van de verplaatsingen voor uw werk, zelden uw huis verliet om bijvoorbeeld op café of naar de disco te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 110). Deze uitleg kan niet overtuigen. Vervolgens dient in dit verband ook te worden opgemerkt dat jullie steeds binnen hetzelfde departement verhuisden, waar er, althans volgens de verklaringen van uw partner, dezelfde dreiging uitging van de guerrillaleden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 143-149 en zie vraag 156 en zie notities persoonlijk onderhoud partner, 3 september 2018, vraag 120). Bovendien bleek u dan ook nog eens actief te zijn gebleven in dezelfde sector, namelijk die van de zuivelfabrieken. Dit betekent dus dat u na de concrete problemen in het kader van uw werk met leden van de guerrilla niet veel later terug bent beginnen werken in dezelfde sector en in hetzelfde departement. Dit maakt de ernst van uw problemen erg relatief. U haalt in dit verband aan dat u in andere fabrieken bent gaan werken en dat deze niets met elkaar te maken hadden. U zou ook altijd verzwegen hebben dat u eerder problemen had gekend met leden van de guerrilla (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 154). Deze uitleg overtuigt andermaal niet. Ook een opvallende vaststelling in dit verband is dat uw kinderen doorheen al die jaren steeds naar school zijn kunnen blijven gaan en dit zonder noemenswaardige problemen (zie notities persoonlijk onderhoud vraag 111 en zie notities persoonlijk onderhoud partner, 3 september 2018, vraag 125). Bovenstaande vaststellingen doen concluderen dat jullie de laatste zeven jaren klaarblijkelijk zonder grote concrete problemen in dezelfde regio zijn kunnen blijven wonen, werken en -in het geval van jullie kinderen- studeren. Dit alles doet in ieder geval ernstige twijfels rijzen omtrent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in jullie hoofde.

Waarom jullie dan uiteindelijk in 2016 en 2018 wél besloten het land te verlaten, is evenmin duidelijk.. U haalt aan dat er pas in 2016 de uitnodiging was van uw schoonzus in België. Daarnaast gaf u ook aan dat jullie zoveel jaar nodig hadden om het nodige geld bijeen te sparen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 160-162). Wat de eerste reden betreft, dient te worden opgemerkt dat u even goed het land had kunnen ontvluchten zonder een contactpersoon te hebben in het buitenland. Het feit dat jullie eerst klaarblijkelijk jaren wilden wachten tot jullie een familielid bereid vonden jullie op te vangen, ondermijnt opnieuw de ernst van jullie beweerde vrees in Colombia. Wat de tweede reden betreft, dient te worden opgemerkt dat jullie even goed naar een andere regio of een nabijgelegen land hadden kunnen vluchten in plaats van helemaal naar België om aldus te besparen op de reiskosten. Het feit dat jullie verkozen om zo lang te wachten tot jullie het geld bijeen hadden om naar België te kunnen reizen, ondermijnt opnieuw jullie beweerde vrees.

In verband met het concrete incident dat zou hebben plaatsgevonden in maart 2009 leggen jullie overigens opvallend tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde dat twee mannen die avond naar jullie huis zijn gekomen en u meedeelden dat er een bevel was gekomen dat u voortaan met hen zou moeten samenwerken. U zou hier geen gevolg aan hebben willen geven, maar u heeft dit op geen enkele manier aan hen gecommuniceerd aangezien u anders het risico liep ter plaatse te zullen worden vermoord (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 134-139). Uw partner legde in dit verband evenwel andere verklaringen af. Zij verklaarde immers dat u de mannen direct zou geantwoord hebben dat u niet met hen wilde samenwerken, waarop de mannen u zouden hebben gezegd dat u dan wist waaraan u zich mocht verwachten (zie notities persoonlijk onderhoud partner 3 september 2018, vraag 102). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw partner wist dat u nooit met hen zou samenwerken en ook dat zij niet aanwezig was bij het gesprek (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 141). Deze uitleg kan niet overtuigen. Zij liet immers ondubbelzinnig optekenen dat u hen direct had geantwoord en verhaalde ook wat hun reactie op uw antwoord was. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 september 2019 werd uw partner nog eens uitdrukkelijk gevraagd of ze de verklaringen die zij op het vorige gehoor had afgelegd nog kon bevestigen, waarop zij positief antwoordde (zie notities persoonlijk onderhoud partner, 26 september 2019, vragen 11-14). Het feit dat jullie zich tegenspreken over het enige concrete incident dat jullie zouden hebben meegemaakt, ondermijnt verder jullie beider geloofwaardigheid.

Omwille van bovenstaande redenen slaagt u er niet in een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te maken.

De identiteitsdocumenten (paspoorten en identiteitskaarten) die u voorlegde bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw drie kinderen. Deze zaken staan hier niet ter discussie en veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De andere documenten die u voorlegde, veranderen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. U legde een document voor van de 'fiscalia general' (2009). Dit betreft evenwel slechts een afschrift van een klacht die u in maart 2009 indiende als gevolg van bedreigingen die u in januari 2009 zou hebben ontvangen. Dit document, dat enkel een klacht van uwentwege betreft, geeft evenwel op geen enkele manier aan om welke bedreigingen het hier zou zijn gegaan. Bovendien kan, zoals boven reeds werd aangehaald, worden gesteld, dat er anno 2019 geen concrete indicaties zijn dat u of uw gezin nog een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren. Het attest dat u voorlegde in verband met het feit dat u ooit het slachtoffer bent geweest van gedwongen ontheemding geeft niet aan onder welke omstandigheden dit gebeurde noch toont dit aan dat u sindsdien nog concrete problemen heeft gekend (supra) Tot slot legde u nog een persoonlijke brief voor van een zekere commandant N. (...) (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 129), waarin deze laatste bevestigt dat hij het recht heeft om belastingen te innen van de kaasfabriek. Dergelijke persoonlijke informele brief heeft weinig tot geen bewijswaarde. Deze brief kan namelijk door om het even wie geschreven zijn.

De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Colombiaanse nationaliteit en bent u op 28 februari 1983 geboren in Tulua in het departement Valle del Cauca in Colombia. U zou hier zijn blijven wonen tot u ongeveer twaalf jaar oud was. Hierna zou u met uw gezin naar de regio rond Caqueta zijn verhuisd naar aanleiding van de moord op uw vader door de guerrilla-beweging M19. Omstreeks uw veertiende zou u een relatie zijn begonnen met uw huidige partner, J. O. (...). U zou tot uw vijftiende naar school zijn gegaan. Hierna zou u zijn beginnen werken in een wasserij en dit tot u ongeveer 23 jaar oud was. Nadat jullie een eerste kind kregen zou u nog een tijdje verder zijn blijven werken, maar vanaf uw tweede kindje zou u gestopt zijn met werken.

Uw partner J. (...) zou vanaf ongeveer 2006 werk hebben gevonden in een zuivelfabriekje in het dorp San Vicente del Caguan. Uw partner zou zich hebben opgewerkt als de directeur of manager van het fabriekje. In deze hoedanigheid zou hij zijn benaderd door leden van de guerrilla. Ze hadden hem gevraagd dat hij voor hen zou optreden als een informant. Uw partner zou later evenwel hebben laten weten niet te willen ingaan op hun voorstel. Hierop zou hij mondeling zijn bedreigd. Dit laatste incident vond plaats op 2 maart 2009. Na dit incident zou uw partner bij het openbaar ministerie een beschermingsmaatregel gevraagd en bekomen hebben. In de jaren die hierop volgden zouden jullie met het hele gezin regelmatig zijn verhuisd binnen Caqueta om uit de handen te blijven van de guerrilla. Uw partner zou gestopt zijn met het werk voor de zuivelfabriek maar later wel weer aan de slag zijn gegaan in dezelfde sector. Uzelf zou ook wat hebben bijgeklust door als taxichauffeur te werken.

Op 23 augustus 2016 zou u samen met uw drie kinderen vanuit Colombia naar Madrid zijn gereisd, waar jullie op 24 augustus 2016 aankwamen. Op 26 augustus 2016 zouden jullie vanuit Madrid naar België gereisd zijn waar jullie dezelfde dag aankwamen. Op 28 juni 2017 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort en die van uw drie kinderen voor. Daarnaast legde u nog uw identiteitskaart voor. Verder legde u nog enkele documenten voor die bewijzen dat u officieel ontheemd was, dat uw partner een aanvraag indiende voor beschermingsmaatregelen en tenslotte een persoonlijke brief van een zekere commandant N. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde uw problemen volledig op de asielmotieven van uw partner te baseren. U voegde eraan toe geen eigen persoonlijke problemen te hebben gekend of te vrezen (zie notities persoonlijk onderhoud 3 september 2018, vragen 88 en 89).

*In hoofde van uw partner werd volgende weigeringsbeslissing genomen:
(...)*

Derhalve kan ook u geen beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de adjunct-commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het CGVS heeft een identieke beslissing genomen ten opzichte van de twee verzoekers. In die beslissing meent het CGVS dat zij er niet in geslaagd zijn een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken noch een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

1. a. Het CGVS vindt het opmerkelijk dat niet Meneer maar Mevrouw als eerste naar België is gekomen om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel hij nochtans degene was die in de eerste plaats gevisieerd zou zijn geweest. De verklaring die zij hiervoor gaven, namelijk dat Mevrouw in Europa enkele zussen heeft waardoor het voor haar gemakkelijker was om samen met de kinderen naar Europa te vluchten kan niet overtuigen volgens het CGVS. De andere redenen, namelijk dat er niet genoeg geld was om ook Meneer te laten overkomen, overtuigt evenmin.

Het CGVS merkt verder op dat Mevrouw pas 10 maanden na haar aankomst in België haar verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Zij stelde dat zij zich had laten adviseren door een sociale assistente die haar had meegedeeld dat zij hiermee zes tot acht maanden moest wachten.

1.b. Mevrouw en Meneer leggen uit dat zij gedurende jaren in een problematische situatie hebben geleefd maar dat zij nooit echt eraan gedacht hebben om het land te verlaten omdat zij niet op de hoogte waren dat zij een verzoek tot internationale bescherming konden indienen met een kans op succes aangezien zij toen dachten dat asiel iets was voor personen die politieke problemen hebben (Mevrouw heeft het over "asilo politico") en zij, volgens hun oogpunt, geen "politieke" problemen hadden/hebben in Colombia.

De beslissing om hun land te verlaten hebben zij genomen nadat Mevrouw haar situatie in Colombia aan haar zus (met wie zij weinig contact had) die in België verblijft heeft verteld, dat zij haar heeft uitgelegd hoe moeilijk het was altijd te moeten verhuizen en dat haar zus haar dan heeft voorgesteld om samen met haar kinderen bij haar te komen leven in België, (zie vragen n°160 tot 165, CGVS Meneer)

De familie is toen beginnen te sparen om naar hier te kunnen komen. Op het moment dat zij voldoende middelen hebben gehad zodat Mevrouw en de kinderen het land konden verlaten (met een financiële hulp van de zus van Mevrouw) hebben zij dat gedaan. Meneer is toen in Colombia gebleven omwille van het gebrek aan middelen en verder ook om ervoor te zorgen dat indien de familie in nood zou zijn hij geld zou kunnen storten. Zij leggen ook uit dat zij, op het moment van het vertrek, bang waren voor de kinderen (bv dat zij gerekruteerd zouden worden) en dat het essentieel voor hen was om hun kinderen te beschermen (zelfs als het Meneer was die de problemen in 2009 had gekend). Tijdens haar gehoor heeft Mevrouw inderdaad verklaard: "(...) Mijn zus, ze zou me steunen om het land te verlaten zodat het lijden zou stoppen en het verhuizen de hele tijd en de kinderen liepen risico wat de guerilla lijft hen ook in. (...) vraag n° 113, CGVS I Mevrouw)

Wat betreft het laattijdige indienen van het verzoek legt Mevrouw uit dat het pas op het moment dat zij de sociale assistente heeft ontmoeten dat zij begrepen heeft dat zij wel in aanmerking zou kunnen komen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Spijtig genoeg heeft die persoon haar foutieve informatie gegeven over de toepassing van de Dublin verordening; zij heeft haar gezegd dat aangezien zij via Spanje Europa was binnen getreden dit land momenteel verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van haar verzoek en dat zij dus beter zou wachten vooraleer een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

3.a. Het CG VS merkt dan op dat verzoekers verklaren dat hun problemen in 2009 begonnen maar dat zij aangeven dat er geen concrete incident zich heeft voorgedaan tussen 2009 en 2016/2018. Dat is volgens hen te verklaren doordat zij extra voorzorgen hadden genomen, o.a. door hun sociale contacten zo beperkt mogelijk te houden en door vaak te verhuizen. Meneer sprak over "onderduiken", wat het CG VS niet overtuigt aangezien zij beiden terug zijn beginnen te werken. Het CGVS merkt verder op dat zij steeds binnen hetzelfde departement verhuisden en dat Meneer actief is gebleven in dezelfde sector, namelijk die van de zuivelfabriek. Bovendien gingen de kinderen naar school en dit zonder noemenswaardige problemen. Dit maakt de ernst van hun problemen erg relatief en doet twijfels rijzen omtrent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofd.

3.b. Uit hun verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekers na het incident van 2009 geen "normale leven" meer hebben gehad.

Beiden hebben uitgelegd dat zij heel vaak hebben moeten verhuizen. Mevrouw heeft het meer dan 5 keren gezegd en de volgende woorden gebruikt: "verhuizen de hele tijd" (vraag n° 113, CGVS I), "voortdurend verhuizen" (vraag n° 117), "steeds te verhuizen" (vraag n° 118), "vaak verhuisd" (vraag n° 120 en 123), "we waren ontheemden sinds 2009 en sindsdien trokken we alle kanten uit" (vraag n°87). Meneer zei "verhuisd van dorp naar dorp" (vraag n°104).

Niet alleen zijn zij vaak verhuizen, ook hebben zij heel weinig contacten met vrienden gehouden en sociale contacten in het algemeen, (vraag n° 119, CGVS I Mevrouw).

Om hun leven te beschrijven zei Meneer : "ondergedoken geleefd" (vraag n° 107), "we hebben ons de hele tijd moeten verstoppen" (vraag n° 108)

Dat betekent echter niet dat zij nooit naar buiten gingen maar dat hun leven zich limiteerde de essentiële acties, namelijk naar het werk te gaan voor de ouders (vooral Meneer) en naar school te gaan voor de kinderen.

Zij hebben (vooral Meneer) gewerkt omdat zij niet de keuze hadden aangezien de steun van de staat onvoldoende was om in hun onderhoud te voorzien, (vraag n° 110, CGVS I Mevrouw) Meneer is altijd actief geweest in dezelfde sector omdat het is in die sector dat hij ervaring had en kennissen hadden waardoor het gemakkelijk was om een job te vinden.

Het is ook omdat hij bijna alleen maar kennissen had in de zone dichtbij San Vicente del Caguan (waar hij de meerderheid van zijn leven heeft gewoond) dat de familie in het departement El Caqueta gebleven is. Het is immers zo dat mensen niet zomaar naar Cali of Bogota kunnen verhuizen; zij hoeven daar ofwel een job (of voldoende middelen om niet te moeten werken) ofwel kennissen te hebben die hen kunnen ondersteunen, wat in casu niet het geval was.

Uit het feit dat zij in El Caqueta zijn gebleven en daar hebben gewerkt kan niet afgeleid worden dat zij daar geen vrees koesterden. Mevrouw verklaarde dat zij vaak verhuisden "omdat we schrik hadden om gevonden te worden en ook omdat er infiltranten zijn." (vraag n° 123)

Het kan niet verwacht worden van mensen dat zij hun hele leven verhuizen om zich proberen te beschermen -wat trouwens geen garantie biedt dat zij nooit problemen krijgen/vervolgd worden-. Verder is het niet aanvaardbaar dat mensen altijd met een angstgevoel leven. Daarnaast dient er ook te worden benadrukt dat die voortdurende verhuizingen en die angst o.a. een impact op de scolariteit van de kinderen hebben gehad. Zelfs als zij inderdaad bijna altijd naar school zijn gegaan, werd hun scolariteit vaak onderbroken en hebben zij vaak van school moeten veranderen waardoor zij veel achterstand hebben geboekt (accumuleren van retard): toen B. (...) Colombia heeft verlaten was hij 16 jaar oud maar hij was slechts in het 1ste jaar secundair onderwijs (terwijl kinderen in Colombia normaal gezien op hun 12 jaar in het 1ste jaar van het secundair onderwijs zitten); hun dochter die toen 13 jaar oud was zat in het 5de jaar van de basisschool.

4.a. Wat betreft het incident van 2009 merkt het CGVS op dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot wat Meneer aan de twee mannen die naar hun huis waren gekomen met de informatie dat hij met de guerilla diende samen te werken heeft gezegd. Meneer verklaart op geen enkele manier aan hen te hebben gecommuniceerd dat hij niet met hen wenste samen te werken terwijl Mevrouw verklaart dat hij hen direct heeft geantwoord dat hij niet wilde samenwerken. Het feit dat zij zich tegenspreken over het enige concreet incident die zij hebben meegemaakt ondermijnt verder hun geloofwaardigheid.

4.b. Hier dient eerst te worden onderlijnen dat die tegenstrijdigheid de enige is die het CGVS aankaart in de verklaringen van verzoekers. Voor de rest, uit het CGVS twijfels naar de ernst van hun vrees maar lijkt niet te twijfelen aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas/hun leven in Colombia.

Als het CGVS niet twijfelt aan het feit dat verzoekers in San Vicente del Caguan hebben gewoond, is er ook geen reden om aan te nemen dat Meneer geen contact met de guerilla heeft gehad aangezien San Vicente del Caguan een zone was waar de guerilla van de FARC zeer actief is geweest en waar de burgerlijke bevolking veel getroffen werd door hun geweld. Dat blijkt o.e. uit het volgende persartikel van El Tiempo¹:

"Caguán is een van de gemeenten geweest waar guerrillageweld meer zweren opende. De Victims Unit realiseert zich dat de misdaden in deze stad barbaarse sporen hebben achtergelaten, zoals de 313 moorden op de burgerbevolking, 130 meedogenloze aanvallen op de gemeente (gegevens van het Conflict Analysis Resource Centre) en 34.178 verplaatst." (vertaling via Googletranslate)

Tot 2002 maakte San Vicente del Caguan deel uit van "een gebied dat door de regering van president Andres Pastrana werd verleend om een vredesproces niet de strijdkrachten te bevorderen Revolutionaire strijdkrachten van Colombia (FARC-EP) en een einde maken aan het Colombiaanse gewapende conflict."²; "Tijdens het vredesproces tussen 1998 en 2002 was San Vicente del Caguan het centrum van de ontspanningszone. Twee dagen na het einde van de concessie die president Andrés Pastrana aan de FARC had verleend, werd het Ingrid Betancourt-beleid in het landelijk gebied ontvoerd."³(vertaling via Googletranslate)

Aangezien de sterke aanwezigheid van de FARC in die regio (regio die dus tot de FARC behoorde tot 2002) is het ook zeer aannemelijk dat de ondernemingen die daar actief waren de "vaama"⁴ * diende te betalen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft Meneer uitgelegd dat de zuivelfabriek waarin hij werkte een vacuna diende te betalen; hij heeft details gegeven over de manier waarop die vacuna betaald diende te worden; hij heeft ook uitgelegd hoe hij dan gevraagd werd door de guerilla om bepaalde opdrachten te doen, tot op het moment dat de guerrilla beseftte dat verzoeker veel informatie over hen had en dat het beter zou zijn dat hij met hen zou samenwerken:
(...)

Aangezien er geen twijfels geuit worden betreffende de aanwezigheid van verzoeker in San Vincente del Caguan, noch aan het feit dat hij voor een zuivelfabriek heeft gewerkt die een vacuna aan de FARC moest betalen en dat hij degene was die de vacuna ging brengen is er geen redenen om aan het feit dat hij in die context gevraagd werd om als informant mee te werken noch aan het feit dat hij bedreigd werd met de dood zou hij weigeren met hen samen te werken.

Gezien die elementen, menen we dat de tegenstrijdigheid aangekaart door het CGVS -een tegenstrijdigheid betreffende iets dat Meneer al dan niet zou hebben gezegd in 2009!- op zich onvoldoende is dit incident als ongeloofwaardig te beschouwen. Het asielrelaas wordt verder gestaafd door een klacht neergelegd door verzoeker in maart 2009 en waaruit blijkt dat hij in januari 2009 bedreigd werd in San Vincente del Caguan alsmede het document dat bevestigt dat verzoekers het slachtoffer zijn geweest van een gedwongen ontheemding.

5. We menen dus dat het aannemelijk is dat Meneer bedreigd werd door de FARC in 2009, dat hij als gevolg samen zijn familie heeft moeten vluchten van San Vincente del Caguan en dat zij dan gedurende jaren van dorp naar dorp zijn verhuizen om aan de guerilla proberen te ontsnappen.

We menen dat er beschouwd moet worden dat verzoekers al vervolgd werden door de FARC (zonder mogelijkheid om over een effectieve bescherming van de autoriteiten te beschikken).

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dus van toepassing en de vraag die rijst is of er goede redenen bestaan om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen in geval van terugkeer. Op basis van de objectieve informatie met betrekking tot de actuele situatie in het departement van El Caqueta (zie infra) menen we die goede redenen in casu niet bestaan en dat verzoekers in geval van terugkeer steeds het risico lopen om vervolgd te worden door de guerilla die steeds actief is in El Caqueta.

We menen dus dat de vluchtelingenstatus hen dient te worden toegekend, nemende in aanmerking dat er geen reden bestaan om aan te nemen dat zij over een redelijke alternatieve van interne vestiging beschikken daar zij gedurende meer dan 7 jaren na de incidenten zich altijd binnen het departement van El Caqueta hebben verplaatst.

6. a. Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet meent het CGVS dat het geweldniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn.

Volgens het CGVS blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen hebben met een gewapend conflict waaronder "de zuidelijke grensregio".

Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

Het CGVS stelt dan dat:
(...)

Het CGVS komt dan tot het besluit dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

6.b. Volgens ons is die motivatie tegenstrijdig: men kan niet tegelijkertijd beweren dat er veel regionale verschillen bestaan in het geweldniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld maar dan cijfers met betrekking tot het aantal burgerslachtoffers op het nationaal niveau citeren en helemaal geen regionale analyse voeren. Op dezelfde manier kan men niet stellen dat het geweld, in de zones die geteisterd worden door een gewapend conflict, voornamelijk doelgericht is en tegelijkertijd stellen dat de bevolking in die zones "blootgesteld is aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten" en dat "het geweld voor een groot aantal intern ontheemden zorgt".

Uit de COI Focus "Colombia- veiligheids situatie" de dato 13 november 2019 (p.37) blijkt dat het departement El Caqueta zich in de zuidelijke grensregio bevindt, een regio waarvan, volgens het CGVS, er sprake is van gewapend conflict.

Over de situatie in El Caqueta staat vermeld dat:

"(...)" (p. 8)

"(...)" (p. 13)

"(...)" (pp. 37-38) (we onderlijnen)

Die informatie bevestigt dat de FARC vrij massaal aanwezig zijn in het departement El Caqueta, dat zij de criminele economieën controleren, dat zij de bevolking onderwerpen, dat confrontaties tussen hen en het leger slachtoffers bij de burgers maken en dat ontheemding plaats vinden.

Aangezien de impact van het gewapend conflict en het controle gevoerd door de gewapende groepen op de burgerbevolking menen we dat er wel aanduidingen bestaan dat er, in El Caqueta, sprake is in hoofd van ieder burger van ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

In ieder geval menen we dat Uw Raad de beslissing van het CG VS niet zomaar kan bevestigen en dat Uw Raad, in geval van twijfel, de beslissing dient te vernietigen en het CGVS te verzoeken verdere onderzoeken te doen naar de veiligheids situatie in het departement El Caqueta.

In geval men niet zou concluderen dat de mate van willekeurig geweld voldoende is om elk burger een beschermingsstatus toe te kennen zijn we van oordeel dat de individuele situatie en het profiel van de familie beter bestudeerd zou moeten worden om na te gaan of zij niet omwille van persoonlijke omstandigheden meer risico's lopen geraakt te worden door het geweld.⁵

Zo menen we dat het feit dat verzoekers drie kinderen hebben die 19, 16 en 11 jaar oud zijn als een persoonlijke omstandigheid die het risico verhoogt dat zij geteisterd worden kan worden beschouwd daar uit een verslag van de VN de dato 4 februari 2019¹ blijkt o.a. dat er sprake is van gedwongen rekrutering van kinderen in El Caqueta:

(...)

Vertaling via Googletranslate :

85. In 2018 ontving OHCHR informatie die zou wijzen op een voortdurende aanwerving en gebruik van kinderen en adolescenten door illegale gewapende groepen (ELN en EPL), groepen voormalige leden van de EARC-EP die de vredesproces en criminele organisaties. Deze gevallen zouden zich hebben voorgedaan op het platteland van Amazonas, Caqueta, Choco, Narino, Norte de Santander, Putumayo en Valle del Cauca."

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden getuigenissen van de twee oudste kinderen van verzoekende partijen over hun leven in Colombia (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen

staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken, nu (i) niet hij maar verzoekster als eerste naar België is gekomen om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel hij nochtans degene was die in de eerste plaats geviséerd zou zijn, (ii) verzoekster haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 28 juni 2017, terwijl ze al op 26 augustus 2016 in België was aangekomen en ook hij bijna anderhalve maand heeft gewacht na zijn aankomst in België alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, (iii) hij en verzoekster de laatste zeven jaren voor hun komst naar België klaarblijkelijk zonder grote concrete problemen in dezelfde regio zijn kunnen blijven wonen, werken en – in het geval van hun kinderen – studeren, (iv) het niet duidelijk is waarom hij en verzoekster in 2018 respectievelijk 2016 besloten het land te verlaten, (v) hij en verzoekster opvallend tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met het concrete incident dat zou hebben plaatsgevonden in maart 2009, en (vi) de door hem voorgelegde documenten niet van aard zijn om deze vaststellingen in positieve zin te wijzigen, en omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster verklaarde haar problemen volledig op de asielmotieven van verzoeker te baseren en geen eigen persoonlijke problemen te hebben gekend of te vrezen en dat in hoofde van verzoeker een weigeringsbeslissing werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten uit vrees te worden vermoord door een guerrilla van de FARC. Verzoeker zou in San Vicente de Caguan, een plaats gelegen in een gebied dat onder controle stond van de FARC, een leidinggevende functie hebben gehad in een zuivelfabriek. Hij diende ‘vacuna’, beschermingsgeld, te betalen aan de FARC en begon na enige tijd ook andere opdrachten voor de FARC te vervullen. Op 2 maart 2009 zou verzoeker thuis bezoek

hebben gekregen van twee leden van de guerrilla die hem meedeelden dat hij voortaan op bevel van hun commandant bij hen moest komen werken. Zij zouden daarbij doodsb bedreigingen hebben geuit. Omdat hij niet van plan was om aan dit bevel gevolg te geven, zou verzoeker de volgende dag bij het openbaar ministerie een beschermingsmaatregel gevraagd en bekomen hebben. In de daaropvolgende jaren zouden verzoekende partijen met het gezin regelmatig verhuisd zijn binnen Caqueta om uit de handen te blijven van de guerrilla. Op 23 augustus 2016 zou verzoekster met haar kinderen vanuit Colombia via Spanje naar België zijn gereisd. Verzoeker zou op 11 september 2018 uit Colombia zijn gereisd om verzoekster en zijn kinderen te vervoegen in België.

Ter staving van hun relaas legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure een aangifte bij de '*fiscalia general*' met betrekking tot de aanvraag van beschermingsmaatregelen, een attest van gedwongen ontheemding, een persoonlijke brief van een zekere commandant N, en enkele identiteitsdocumenten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 24, map met 'documenten') neer.

De Raad stelt vast dat op de aangifte bij de '*fiscalia general*' als datum 25 januari 2009 vermeld staat, terwijl verzoekster verklaarde dat deze gedaan werd op 3 maart 2009 naar aanleiding van feiten die plaatsvonden op 2 maart 2009. Verzoekster werd hiermee geconfronteerd tijdens haar persoonlijk onderhoud, maar kon geen verklaring bieden (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 26 september 2019, p. 3). Deze vaststelling ondermijnt het geloof in de authenticiteit van dit document. Bovendien toont het loutere feit van het indienen van een aangifte niet aan dat de feiten waarvan in het document dat naar aanleiding van de aangifte werd opgesteld sprake is zich in werkelijkheid hebben voorgedaan, zodat dit document hoe dan ook objectieve bewijswaarde ontbeert. Het attest van gedwongen ontheemding is een loutere bevestiging dat verzoekende partijen en hun kinderen in Colombia geregistreerd zijn als ontheemden (adm. doss., stuk 17, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 3 september 2018, vraag 20). Dit document houdt geen bevestiging in van de problemen die verzoekende partijen aanvoeren, noch toont het aan dat zij omwille van die problemen niet kunnen terugkeren naar Colombia. De persoonlijke brief van commandant N. bevestigt het recht van deze commandant om belastingen te innen van de kaasfabriek (adm. doss., stuk 17, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster van 3 september 2018, vraag 129). Het betreft een geschreven brief die door eender wie kan zijn opgesteld en die bovendien geenszins de door verzoekende partijen aangevoerde vervolgingsfeiten bevestigt. De identiteitsdocumenten, tot slot, bevestigen persoonsgegevens van verzoekende partijen en hun kinderen. Deze elementen staan hier echter niet ter discussie.

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekende partijen nog getuigenissen van hun twee oudste kinderen over hun leven in Colombia (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3). In deze getuigenissen wordt geen gewag gemaakt van de problemen die verzoekende partijen volgens hun verklaringen genoopt hebben hun land van herkomst te verlaten. Hoe dan ook ontberen deze stukken, gelet op het feit dat deze van de kinderen van verzoekende partijen afkomstig zijn, objectieve bewijswaarde.

Gelet op de inhoud van de voorgelegde documenten en hun relatieve bewijswaarde, besluit de Raad dat de documenten die verzoekende partijen hebben voorgelegd op zich niet volstaan om de relevante elementen van hun relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen met betrekking tot het enige concrete incident dat zij aanhalen, met name het incident waarbij verzoeker met de dood zou zijn bedreigd indien hij niet zou ingaan op een vraag tot rechtstreekse samenwerking met de guerrilla, tegenstrijdige verklaringen afleggen. Zo situeren zij dit incident elk in een ander jaar. Verzoeker heeft het consequent over 2008 (adm. doss., stuk 10, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 4 en 7), terwijl verzoekster beweert dat het 2009 was (stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 26 september 2019, p. 3). Dat verzoekende partijen een dermate ingrijpend incident, dat hen ertoe gebracht zou hebben beschermingsmaatregelen aan te vragen en waardoor zij ontheemd zouden zijn geraakt, niet in hetzelfde jaar situeren, plaatst hun geloofwaardigheid daarover op de helling. De bestreden beslissingen bevatten bovendien de volgende terechte overwegingen:

"In verband met het concrete incident dat zou hebben plaatsgevonden in maart 2009 leggen jullie overigens opvallend tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde dat twee mannen die avond naar jullie huis zijn gekomen en u meedeelden dat er een bevel was gekomen dat u voortaan met hen zou moeten samenwerken. U zou hier geen gevolg aan hebben willen geven, maar u heeft dit op geen enkele manier aan hen gecommuniceerd aangezien u anders het risico liep ter plaatse te zullen worden vermoord (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 134-139). Uw partner legde in dit verband evenwel andere verklaringen af. Zij verklaarde immers dat u de mannen direct zou geantwoord hebben dat u niet met hen wilde samenwerken, waarop de mannen u zouden hebben gezegd dat u dan wist waaraan u zich mocht verwachten (zie notities persoonlijk onderhoud partner 3 september 2018, vraag 102). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw partner wist dat u nooit met hen zou samenwerken en ook dat zij niet aanwezig was bij het gesprek (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 141). Deze uitleg kan niet overtuigen. Zij liet immers ondubbelzinnig optekenen dat u hen direct had geantwoord en verhaalde ook wat hun reactie op uw antwoord was. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 september 2019 werd uw partner nog eens uitdrukkelijk gevraagd of ze de verklaringen die zij op het vorige gehoor had afgelegd nog kon bevestigen, waarop zij positief antwoordde (zie notities persoonlijk onderhoud partner, 26 september 2019, vragen 11-14). Het feit dat jullie zich tegenspreken over het enige concrete incident dat jullie zouden hebben meegemaakt, ondermijnt verder jullie beider geloofwaardigheid."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet betwisten en evenmin een poging ondernemen hiervoor een verklaring te bieden. Zij minimaliseren slechts het belang van deze tegenstrijdigheid en wijzen op de elementen uit hun verklaringen die volgens hen niet worden betwist. Volgens verzoekende partijen zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker geen contact heeft gehad met de guerrilla, aangezien de adjunct-commissaris-generaal niet twijfelt aan zijn aanwezigheid in San Vincente del Caguan noch aan het feit dat hij daar voor een zuivelfabriek heeft gewerkt. Gelet op de sterke aanwezigheid van de FARC in die regio, is het volgens hen zeer aannemelijk dat de ondernemingen die daar actief waren de 'vacuna' dienden te betalen. Zij citeren een passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker waarin hij uitlegt hoe de guerrilla te werk gingen in het zuivelbedrijf waar hij werkte. De Raad kan verzoekende partijen niet bijtreden in zoverre zij menen dat voorgaande argumentatie, op basis waarvan het louter waarschijnlijk of aannemelijk moet worden geacht dat verzoeker door de guerrilla werd bedreigd, opweegt tegen voormelde tegenstrijdigheden in hun relaas.

Zelfs indien geloof wordt gehecht aan het incident in 2009, dan nog maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij Colombia verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Meerdere vaststellingen doen immers afbreuk aan de ernst van de door hen voorgehouden vrees.

Zo wordt in de eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht als volgt gemotiveerd: *"Vooreerst is het opmerkelijk dat niet u maar uw partner als eerste naar België is gekomen om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel u nochtans degene was die in de eerste plaats geviséerd zou zijn geweest. Uw partner liet optekenen zich volledig te baseren op uw problemen en stelde verder dat ze geen eigen persoonlijke problemen had in Colombia (zie notities persoonlijk onderhoud partner, 3 september 2018, vragen 8 en 90). De verklaring die zij hiervoor gaf, namelijk dat zij in Europa enkele zussen heeft waardoor het voor haar gemakkelijker was om samen met de kinderen naar Europa te vluchten, kan niet overtuigen (zie notities persoonlijk onderhoud partner, 3 september 2018, vragen 72, 113, 115 en 123). De andere reden die zij opgaf, namelijk dat er niet genoeg geld was om ook u te laten overkomen, overtuigt evenmin. Het is immers onbegrijpelijk dat jullie niet prioritair geld hebben gereserveerd om u en niet uw partner het land te laten ontvluchten aangezien u en niet uw partner aan de basis zou hebben gelegen van de voorgehouden problemen. Bovendien zijn jullie allen legaal het land uitgereisd en hebben jullie geen beroep moeten doen op een smokkelaar (zie notities persoonlijk onderhoud DVZ, vraag 31 en zie notities persoonlijk onderhoud DVZ partner, vraag 31), waardoor de financiële lasten van jullie reis naar Europa relatief beperkt zijn gebleven. Het vermoeden rijst dan ook dat jullie ervoor gekozen hebben u in Colombia te laten blijven omdat u de kostwinner bent van het gezin en u aldus jullie gezin verder financieel kon onderhouden vanuit Colombia. U beweert slechts tot 2016 te hebben gewerkt in Colombia en daarna niet meer. Gevraagd naar de reden hiervoor antwoordde u dat het toen duidelijk was geworden dat uw partner door haar zus in België werd geholpen, waarop u zou besloten hebben naar Risaralda te verhuizen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 91 en 92). Waarom u dan plots niet meer zou hebben kunnen werken, hoewel u in de jaren voordien altijd bent blijven werken, is hoegenaamd niet duidelijk. Wat er ook van zij, bovenstaande vaststellingen doen twijfels rijzen over jullie beweerde vrees."*

In hun verzoekschrift argumenteren verzoekende partijen dat zij gedurende jaren in een problematische situatie hebben geleefd maar er nooit aan gedacht hebben om hun land te verlaten omdat zij niet op de hoogte waren dat zij een verzoek om internationale bescherming konden indienen met enige kans op succes. Zij zouden immers gedacht hebben dat asiel enkel openstond voor personen met politieke problemen, daar waar zij vanuit hun oogpunt in Colombia geen “politieke” problemen hebben. Dit zijn evenwel loutere beweringen (*post factum*) die niet kunnen verklaren waarom verzoekende partijen niet eerder gevlucht zijn uit hun land van herkomst. Bovendien verklaart deze uitleg geenszins waarom verzoekster en niet verzoeker, die toch rechtstreeks zou zijn bedreigd door de guerrilla, eerst vertrokken is uit Colombia. Wat dit betreft herhalen verzoekende partijen slechts hun verklaringen. Waar zij stellen dat verzoeker in Colombia is gebleven omwille van het gebrek aan middelen en om geld te kunnen sturen indien zijn familie daar nood aan zou hebben, bevestigen zij het vermoeden dat verzoeker in Colombia gebleven is om zijn gezin van daaruit als kostwinner financieel te onderhouden. Dat het voor verzoekende partijen essentieel was hun kinderen te beschermen wordt tegengesproken door de vaststelling op basis van de stukken in het administratief dossier dat de kinderen pas op 28 november 2017 in België zijn aangekomen en dus niet samen met verzoekster op 26 augustus 2016 (adm. doss., stuk 22, inschrijvingen van de kinderen).

Voorts is ook de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris-generaal, van oordeel dat het gegeven dat verzoekster na haar aankomst in België op 26 augustus 2016 gewacht heeft tot 28 juni 2017 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie vormt voor de geloofwaardigheid en de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het gedrag van verzoekster kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeksters laattijdige verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze zouden kunnen verhinderen. Tijdens haar persoonlijk onderhoud hiernaar gevraagd, antwoordde verzoekster dat zij zich liet adviseren door haar sociaal assistente die haar had meegedeeld dat ze hiermee zes tot acht maanden kon wachten (adm. doss., stuk 17, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 3 september 2018, vragen 4-6). In het verzoekschrift lichten verzoekende partijen toe dat verzoekster pas zou hebben begrepen dat zij in aanmerking kon komen voor toekenning van een internationale beschermingsstatus toen zij haar sociaal assistente heeft ontmoet. Die zou haar vervolgens foutieve informatie hebben gegeven over de toepassing van de Dublin-verordening en haar gezegd hebben dat ze beter kon wachten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen aangezien zij via Spanje Europa was binnengekomen en Spanje dus verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van haar verzoek. Deze uitleg houdt evenwel geen steek en verzoekster staft haar beweringen bovendien op geen enkele wijze. Dit kan bijgevolg niet worden aangenomen als verklaring voor de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming in België. Bovendien blijkt dat ook verzoeker, op wiens vluchtmotieven beide partijen zich voor hun verzoek om internationale bescherming baseren, zonder enige verklaring na zijn aankomst in België bijna anderhalve maand heeft gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verder wordt in de eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker op goede gronden het volgende uiteengezet:

“Uw partner en uzelf verklaarden dat jullie problemen begonnen in 2009. Nochtans bent uzelf pas in 2018 en uw partner in 2016 het land ontvlucht. Gevraagd of er zich in die periode van 2009 tot 2016 nog concrete incidenten hebben voorgedaan, gaven jullie aan dat dit niet het geval was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 107 en 108 en 159). Uw partner gaf weliswaar aan dat er nog van alles is gebeurd bij kennissen van jullie en bij enkele familieleden, maar ze voegde er ook meteen aan toe dat dit niet het geval was voor jullie. Jullie lichtten toe dat dit te verklaren was doordat jullie extra voorzorgen hadden genomen, onder andere door jullie sociale contacten zo beperkt mogelijk te houden en door vaak te verhuizen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 158 en 159 en zie notities persoonlijk onderhoud partner 3 september 2018, vragen 118 en 119). U sprak in dit verband zelfs van ‘onderduiken’ (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 108). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen.

Immers, jullie verklaarden beiden dat jullie noodgedwongen terug zijn beginnen te werken: uw partner kluste bij als taxichauffeur en u begon terug te werken in de melkindustrie (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 150-153 en zie notities persoonlijk onderhoud partner 3 september 2018, vraag 111). Aldus kan bezwaarlijk worden volgehouden dat jullie zich erg 'low profile' hielden, laat staan dat er sprake was van een ondergedoken leven. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat het klopt dat u niet werkelijk ondergedoken leefde. U lichtte toe dat u, afgezien van de verplaatsingen voor uw werk, zelden uw huis verliet om bijvoorbeeld op café of naar de disco te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 110). Deze uitleg kan niet overtuigen. Vervolgens dient in dit verband ook te worden opgemerkt dat jullie steeds binnen hetzelfde departement verhuisden, waar er, althans volgens de verklaringen van uw partner, dezelfde dreiging uitging van de guerrillaleden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 143-149 en zie vraag 156 en zie notities persoonlijk onderhoud partner, 3 september 2018, vraag 120). Bovendien bleek u dan ook nog eens actief te zijn gebleven in dezelfde sector, namelijk die van de zuivelfabrieken. Dit betekent dus dat u na de concrete problemen in het kader van uw werk met leden van de guerrilla niet veel later terug bent beginnen werken in dezelfde sector en in hetzelfde departement. Dit maakt de ernst van uw problemen erg relatief. U haalt in dit verband aan dat u in andere fabrieken bent gaan werken en dat deze niets met elkaar te maken hadden. U zou ook altijd verzwegen hebben dat u eerder problemen had gekend met leden van de guerrilla (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 154). Deze uitleg overtuigt andermaal niet. Ook een opvallende vaststelling in dit verband is dat uw kinderen doorheen al die jaren steeds naar school zijn kunnen blijven gaan en dit zonder noemenswaardige problemen (zie notities persoonlijk onderhoud vraag 111 en zie notities persoonlijk onderhoud partner, 3 september 2018, vraag 125). Bovenstaande vaststellingen doen concluderen dat jullie de laatste zeven jaren klaarblijkelijk zonder grote concrete problemen in dezelfde regio zijn kunnen blijven wonen, werken en -in het geval van jullie kinderen- studeren. Dit alles doet in ieder geval ernstige twijfels rijzen omtrent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in jullie hoofde."

Verzoekende partijen herhalen in hun verzoekschrift in wezen hun verklaringen volgens dewelke zij na het incident in 2009 ondergedoken leefden, vaak moesten verhuizen en weinig sociaal contact hadden. Zodoende weerleggen noch ontkrachten zij dat (i) zij steeds binnen hetzelfde departement verhuisden, niettegenstaande de dreiging die daar uitging van de guerrilla, dat (ii) zij er terug aan het werk gingen, verzoeker *nota bene* opnieuw in de zuivelsector, en dat (iii) hun kinderen doorheen die jaren steeds naar school zijn kunnen blijven gaan zonder noemenswaardige problemen. Het argument dat het voor verzoeker gemakkelijk was een job te vinden in dezelfde sector omwille van zijn ervaring en de kennissen die hij er had, kan niet overtuigen in het licht van de dreiging waaraan hij zich zou hebben blootgesteld. Evenmin overtuigend is de uitleg dat de familie in het departement Caqueta is gebleven omdat verzoeker bijna alleen maar kennissen had in de zone van San Vicente del Caguan. Deze uitleg strookt overigens niet met de verklaring van verzoekster dat zij de contacten met hun vrienden verbraken (adm. doss., stuk 17, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 3 september 2018, vraag 119). Verzoekende partijen tonen verder niet aan dat het voor hen niet mogelijk zou zijn geweest om werk te vinden in een stad als Cali of Bogota. Door nog te wijzen op de impact die de verhuizingen zouden hebben gehad op de scholing van hun kinderen, tonen verzoekende partijen niet aan dat er zich in hoofde van hun kinderen concrete problemen hebben voorgedaan waardoor hun veiligheid in het gedrang zou zijn gekomen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voor zover verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bovendien zijn er *in casu*, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekende partijen in het verleden werden bedreigd door de guerrilla, *quod non*, goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Uit hun verklaringen blijkt immers dat verzoekende partijen sinds 2009 geen problemen meer hebben gehad met de guerrilla. Bovendien tonen zij niet aan dat zij hun land van herkomst verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, minstens dat eruit geen actuele vrees kan blijken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Zij maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus "*Republique de Colombie. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met *l'Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren. De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. Uit de voormelde COI Focus en de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, waaraan in de bestreden beslissingen gerefereerd wordt, blijkt evenwel dat de aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde.

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, wordt de kern van het conflict gevormd door de toegang tot 'land', zoals ook een onderzoeksjournalist in Colombia bevestigt.

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals eveneens blijkt uit het rapport "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*" van UNHCR van september 2015.

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL. Opnieuw wordt door een veelheid van bronnen vastgesteld dat

het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw. Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen, worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen.

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vonden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van “*confinement*” (23.550 personen), wat letterlijk opsluiting betekent maar eerder doelt op een volledig gebrek aan mobiliteit door bijvoorbeeld gewapende confrontaties of de aanwezigheid van antipersoonsmijnen.

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Te dezen zijn verzoekende partijen afkomstig uit het departement Caquetá. De informatie waarover de Raad beschikt, bevestigt dat het departement Caquetá na het demobilisatieproces zwaar getroffen wordt door het geweld. Het is een regio waar dissidente groepen van de FARC-EP de criminele economieën controleren. Colombia Reports maakt naast de FARC-EP melding van de aanwezigheid van de Libertadores de Vichada, de AGC en de ELN. Opnieuw zijn de voornaamste slachtoffers van het geweld vooral de inheemse, Afro-Colombiaanse en agrarische bevolking, en mensenrechtenverdedigers. Er dient echter te worden opgemerkt dat de aanwezigheid van gewapende groeperingen en drugstrafiek er minder is dan in andere departementen, zoals onder meer Antioquia, Choco, Cauca en Cordoba. Er is evenmin sprake van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten in het departement Caquetá. De loutere aanwezigheid in Caquetá is bijgevolg niet van aard om te leiden tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad herneemt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken hun land van herkomst te hebben verlaten omwille van een persoonlijke vervolging. Waar zij aanvoeren dat het feit dat zij drie kinderen hebben van respectievelijk 19, 16 en 11 jaar oud een persoonlijke omstandigheid uitmaakt die het risico op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in hun hoofde verhoogt, aangezien er sprake zou zijn van gedwongen rekrutering van kinderen in Caquetá, kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd. Er kan immers niet worden ingezien in welke zin de gedwongen rekrutering van kinderen kan bijdragen tot een verhoging van het risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Bovendien – en ten overvloede – stelt de Raad vast dat verzoekende partijen slechts verwijzen naar algemene informatie, doch geen enkel concreet element aanbrengen op basis waarvan kan worden aangenomen dat hun kinderen specifiek het risico lopen om te worden gerekruteerd.

2.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN